

la contra | ENRIC RAMIONET

Signes tràgics

Seguim lluny de la igualtat formal i legal ja proclamada, però en bona part, lliures del feixuc llast de la tradició, les possibilitats personals de les dones han aixecat el vol

De totes les revolucions socials pendents, la de la condició de la dona és la que en les darreres dècades ha guanyat més batalles; amb tantes imperfeccions com vulguin i malgrat les actuals servituds de la doble jornada laboral femenina i les esclavituts més subtils a les quals la nostra societat ens encadena amb independència de si un és mascle o femella. Però en poques generacions, a les nostres coordenades, el lloc que la dona ocupa al món ha fet un canvi espectacular i no cal forçar excessivament la memòria per adonar-se'n. Des de les civilitzacions clàssiques i més enllà, la seva història se'ns presenta lligada a la maternitat, relegada a la vida domèstica, apartada de l'economia productiva i sotmesa jeràrquicament en societats essencialment patriarcales que, a més, la discriminaven jurídicament. Avui en la realitat, en la palpitant vida diària, seguim lluny de la igualtat formal i legal ja proclamada i tampoc cal una gran perspicàcia per constatar-ho, però en bona part, lliures del feixuc llast de la tradició i de les concepcions estretes de la sexualitat femenina, les seves possibilitats personals han aixecat el vol i això deu ser un mèrit que podem atribuir-nos.

Dimarts passat es va celebrar el Dia Internacional contra la Violència envers les Dones i aquesta setmana han sovintejat els actes en els quals es llegia el manifest unitari de les institucions públiques catalanes que començava amb l'evocació emocionada de les dones assassinades durant l'any 2008 per mascles transformats en el més terrible dels animals domèstics. S'esmentava la Rebeca, la Sanae, la Rosa, la Fostine Marie, la Fàtima, la Federica, la Diana Gisela, la Fuensanta i una nena de sis anys. Ja ha quedat dit que aquesta violència no té referent cultural, ni classe social en exclusiva, que prové de tots els àmbits, però qui pot negar que els noms de sonoritats i procedències allunyades hi apareixen més del que proporcionalment els correspondria? No cal traçar conclusions precipitades ni considerar com un

Una concentració contra la violència de gènere. / ORIOL DURAN

tot homogeni col·lectius que no ho són, però tampoc podem negar que els patrons familiars predominants en algunes de les comunitats que han migrat a aquestes terres ens evoquen models superats i suscitaven una certa sensació de regressió. S'entén, però em sembla que és una percepció enganyosa: aquí ningú ha perdut cap dret, ningú ha retrocedit, ans el contrari, el nostre model, tan injust i aspre en molts aspectes, proporciona a les dones immigrants unes possibilitats individuals impensables en els seus països d'origen.

Però això únicament esdevindrà factible si no segreguem, si no ens deixem dominar pels prejudicis, si no estigmatitzem, si som capaços de crear un model de convivència dialogant i respectuós, si elles poden percebre les institucions pú-

bliques com un instrument de protecció i no com una amenaça.

Totes les realitats socials són dinàmiques, canviant, totes es construeixen a diari i no sempre és fàcil jutjar el món des de tan arran, però aquesta violència terrible contra la qual dimarts passat a tants municipis catalans es varen organitzar actes, no sorgeix de la submissió, de la resignació, sinó del trencament, de la lluita per allò que abans anomenàvem emancipació, de la coratjosa i desesperada ambició d'autonomia personal, de la recerca d'un lloc al món que la nostra societat, potencialment, sembla oferir. Tanta brutalitat deu ser un signe tràgic, un indicatiu que els éssers humans, mascles o femelles, en circumstàncies propícies, tendim cap a la llibertat.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Saviano

El testimoni de Roberto Saviano, l'autor de *Gomorra*, és esfereïdor. Hi ha un missatge demolidor, que és el següent: res no s'aguanta, no hi ha moral, no hi ha futur. Res no s'aguanta si no és la pròpia estructura dispersa i alhora fèrria de la Camorra, un humus tòxic que impregna el sòl de Nàpols com ho fan els residus del nord que, soterrats, converteixen en merda autèntica l'aigua que han de beure els habitants del suburbi, de l'infern. Saviano, tal com tots vostès saben, està empresonat. És cert: no viu en cap centre penitenciari a l'ús, no té reixes de ferro que li impedeixin caminar pel carrer, però la seva capacitat de moviment és extraordinàriament limitada, com ara s'acaba de demostrar amb una dada concloent. No ha viatjat a Mèxic, a la Fira de Guadalajara; el lloc, «al costat d'Itàlia, on hi ha organitzacions criminals de més alt nivell». Per prevenció, per por, per cansament. Sigui el que sigui, Saviano, amenaçat de manera directa per Casalesi, una de les dianes del seu treball, viu a la intempèrie. Amagat o bé en hotels de luxe, desitjós d'abandonar una Itàlia que, en molts casos, li ha girat l'esquena. A mi m'interessa la seva aventura vital més íntima. Allò que diu que li agradaria poder sentir la sensació de lligar sense complicacions (més enllà de les pròpies del fet de lligar), de fer una cervesa amb els amics, de passejar per allà on vulgui. De viure, de respirar, d'olorar. Saviano, ho diu ell mateix, no està en perill perquè ha escrit sinó perquè ha triomfat amb el seu llibre. Els criminals, amb un ego elevadíssim, fins i tot estan satisfets de ser protagonistes. Fins a un cert punt. El que no suporten (i aquí rau el *quid* de la qüestió) és que la intel·ligència qüestionii, desmunti i planteji dilemes que van més enllà del mite i es planten al cor de la ignomínia. El que em preocupa, a mi, és com es pot tornar a escriure després de tot això. Què deu passar pel cap de Saviano. Com es planteja la vida un escriptor doblement empresonat. Sense llibertat de moviment, sense temps ni ganes ni eines per fer de nou el que sap fer.

ROBERT TORRENT
VENDA, REPARACIÓ I LLOGUER DE MAQUINÀRIA

**Una poda diferent.
Arribi fins al límit**

Les nostres podadores d'alçada, gràcies a l'abast, l'equilibri i el rendiment que tenen, són l'alternativa perfecta per a la cura professional d'arbres.

També lloguem compressors de poda amb tisora

XERRAC de mà de regal

C/ Can Sunyer, 60 - 17007 Girona (zona Taialà direcció Sant Gregori)
Tel. 972 20 84 31 • Fax 972 22 13 08
info@roberttorrent.com • www.roberttorrent.com

REVERDY ESPAÑOLA, S.A.

MOBLES DE COMPLEMENT I ARTICLES DE REGAL

**De l'1 al 31 de desembre
50% dte.**

en mobles i articles de regal per renovació d'estocs

EL DIA 6 DE DESEMBRE, OBERT AL MATÍ

Ctra. de Girona a Sant Feliu, km 4,3
Tel. 972 46 91 93 - Fax 972 46 95 26
17242 Quart (Girona) - reverdy@reverdymobles.com
Horari de dilluns a divendres de 9 a 13 h i de 15 a 19 h, i dissabtes, de 10 a 14 h.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

MILLOR AÏLLAMENT I DURABILITAT
MENOR MANTENIMENT

orMETAL

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó
FORNELLS DE LA SELVA

972 47 61 27
www.ormetal.es

**CONSTRUCCIONS I PROMOCIONS
GIROMUR**

VERGES
972 78 00 39
mireia-miram@feliumoy.com

GRUP Feliu Moy